

Drevesa v parkih so ječala pod jarmom snežne odeje in veje so pokale od pritiska zmrznjenega snega. Vsak grm je molčal. Rastlinje ni več upalo, da bo še kdaj učakalo pomlad. Tedaj pa je po vseh dialektičnih pravih nastopila doba odjuge. Seveda je imela odjuga videz politične manifestacije.

Tovariš Sonce je dal direktivo, naj enkrat za vselej preneha nasilje zime. Komiteji za idejno vzgojo rastlin so prirejali množična politična zborovanja. Zelene trave so veselo valovile, nad njimi pa so kot razsvetljena letala kresničke. Vsa rastlinska javnost je označila preteklo vladavino zime kot reakcionarno. Obsodili so tudi kult snežnega moža.

Tovariš Sonce je vneto sijal na zemljo, kot da bi hotel nadoknaditi zamujeno. Poskrbel je, da so vse trate dobile pravo barvo in da so se popki optimistično razcveteli in s svojo vetrno rastjo dokazovali veselje nad

Odjuga

novim življenjem. Vsak dan je Sonce inšpiciralo svoje državljane. Zanimalo ga je, ali so vsi zadovoljni. Bil je pаметen, vendar ko je slišalo negodovanje travnih bilk, ki so se sušile od previsoke vročine, je takoj ustvaril umetno opozicijo-deževne dneve. Tako je razpoloženje državljanov dobilo spet normalen, lojalni videz.

Tako je bilo vse leto. Menjavala sta se sonce in dež in rastlinstvo je bilo zadovoljno. Zelene trave so bile celo navdušene nad takim življenjem.

Stara drevesa so previdno molčala, ko so si mladi popki žvižgali popevke o odjugi. Mnogo zim so preživela in vedela so, da je bilo v vseh odjugah tako: kritizirali so lanski sneg in niso mislili na to, da zima vedno znova vrača, enkrat hujša, drugič bolj mila.

Ko so stara drevesa začutila bližajočo se zimo, so previdno slekla obleke, ki so jih dobila v dobi odjuge in disciplinirano čakala, da jih spet pokrije sneg. Na tak način so preživela vsako zimo. Mnogo zim...

Peter Baloh

Prihodnost bo naša

Dragi tovariši! S tem odpiram današnjo skupščino, ki naj razkrije široko in nepojmljivo dejavnost našega mesta, ki naj pokaže sadove našega dela v najsvetlejši luči

Dragi tovariši, ob tej priložnosti sem tako neznansko vesel, da vas bom ogovarjal naprej samo še z dragi.

Dragi, tako srečen in blažen spričo velikih in pomembnih rezultatov naših rok, ki so, naj povem kar naprej, čudovito svetli.

Dragi, tako zamaknjen in prevzet, da sem sinoči v sanjah videval čudne reči in me je morala moja zlata hčerka, ki spi že nekaj noči pri meni v sobi, odkar je njena zlata mamica odšla k ljubi tetki na obisk, večkrat prebujati, ker sem baje skušal plavati — videval torej čudne reči: mesto, podobno našemu, krasno urejeno; avtomobili enaki, in če je imel na nosu eden odrnino, so jo naredili še drugemu; če se je polomila peta eni dami, so si jih polomile tudi druge.

Dragi, čudovite sanje so bile to. In ja ne boste rekli, da niso odsev naših nena-dejanih, čeprav zahtevanih dosežkov našega središčnega mesta, ki stopa z gotovimi koraki v popolnost. Danes smo se zbrali, da pregledamo te bujne sadove in si jih zavestno osvojimo, vtisnemo v zavest, če hočete.

Resda nimam rad števil, vedno sem se motil z njimi in me spominjajo na šolske neprijetnosti, ko sem bil zaradi njih tepen prvič od učitelja, drugič pa doma od očeta. Še danes se mi smili očka, tako jezen

Za nemuzikalični kabaret

Bil je študent, imel je denar, toliko, da komaj pa kdaj si lahko je kupil kakšen roman. Bil je študent, imel je denar, toliko, da kdaj pa kdaj lahko doživel je kakšen roman. Bil je študent, a ne kdo izmed nas, lovil je denar in vendar tu in tam je kljub temu kaj znal.

Fifi Teleprinter

je bil, da so se mu tresli orki — imel je velike srebrnkaste brke, saj se jih, dragi, gotovo spominjate — števil, torej ne maram, kot sem rekel, a v globoki analizi dela se jih seveda ne moremo odreči. Zakaj samo statistično zbrane številke nam bodo objektivno potrdile to, kar subjektivno že tako vemo. Izražal jih bom v mnogokratnosti.

Ne vem, kje bi se lotil, toliko je svetlih točk:

— zdaj imamo v našem dragem mestu že stodeset trolejbusov; to je naravnost petkrat več kot pred dvajsetimi leti. Ja, pa še to moramo upoštevati, da so imeli takrat tramvaje;

— zdaj gradi naše mesto ogromno elektrarno z nekaj milijardami kilovatnih ur električne energije; dragi, kar smešno se čuje, kajne, če povemo, da je to skoraj toliko kot električna energija vseh elektrarn iz tridesetih let;

— zdaj izdelajo čevljarski obrati našega mesta trikrat več čevljev kot pred petnajstimi leti;

— prav včeraj sem zvedel na seji upravnega odbora, da smo v prvem obdobju letošnjega leta dosegli krasno produktivnost kokoši; do včeraj so nanese natanko ena in polkrat več jajc kot v istem obdobju lanskega leta;

— prištejmo še sijajno napredovanje živinoreje pa prašičereje, in lahko potegnemo črto in se prepričamo, da smo mnogo na boljšem.

Dragi, lahko bi naštevali do jutri, pa nam ne bi zmanjkalo. Eno je gotovo: kar koli vam pride na misel, za vse se lahko po vsem tem prepričate, da je vsaj nekajkrat bolje in lepše kot prej. Zato: naj nas ne skrbi prihodnost našega drugega mesta. Vedno se bomo v krizah ozirli nazaj in spoznali, da je vse vsaj nekajkrat boljše in lepše kot prej. Kajti to bo prihodnost našega mesta.

Slava mu! pardon, to sem rekel včeraj stricu v slovo, preden smo ga pokopali. Bil je neutrujen borec in graditelj naših dni. Njemu slava, vam pa — naj žive sadovi vaših rok.

Dragi tovariši, s tem končujem današnjo skupščino.

Vo-man

ŠKORPIJONČKI

ZASPANI SLOVENC — Praviijo in očitajo nam, da smo Slovenci zelo pridni narod, toda kar se tiče radijskih poslušalcev in radijskih delavcev so Beograščani pred nami. Začno že ob štirih zjutraj, ko ljubljanske kukavice še vedno trdno spe.

LEPE PERSPEKTIVE — Zdaj, ko je položaj in pomen našega prometa pretresen na najvišjem nivoju, mislimo, da bo takole: svetovni prvaki 1966 — Jugoslovani, zlata medalja v Mehiki — Jugoslaviji, itd. Če pa ne bo tako, bodo vsi, ki bodo krivi za morebitne nadaljne neuspehe kruto denarno kaznovani z odtegljajem v višini povprečnega mesečnega dohodka povprečnega Jugoslavana z »zlatimi rokami«.

PELE-MELE V LJUDSKI KNJIGI — V koledarju Prešernove družbe so ob dnevih nanizani recepti za kuharje, fičkoiste, napredne kmetiče in čistilce spomina velikih mož delavskega gibanja, literature in znanosti. Tako lepo se prepletajo recepti drug za drugim, da sta se zapletli še podobi Engelsa in Marxa.

MILICNIKI, NA POMOC! — Univerzitetni odbor prosi pristojne postaje Ljudske milice, da zgrabi vse razgrajče, pevce, pivece iz študentskih vrst in druge kallice mru in jih pridrži toliko časa, da se jih bo nabralo nekako 300. Potem bi se jim pridružili še mi in tako bi lahko v redu izvedli letno skupščino.

VSAK PO SVOJE — Po končanem kongresu so mlajši delegati v avli Doma sindikatov zaplesali kolo. Med njimi smo opazili le malo starejših tovarišev. Podobno tudi mlajši niso preveč silili med starejše diskutante v dvorani.

Mitološki primer

M iti so nekaj popolnoma nerealnega. Če so realni, jih ne imenujemo miti. Na splošno je treba z njimi pomesti. Seveda samo z miti. One realne je bolj pustiti pri miru. Za razliko od pravih mitov grizejo. Metoda odpravljanja mitov je zelo splošna — treba jih je razkriti, kot primer pa bom navedel postopek razmitovanja Cadmusa Feničana. Mita najbrž ne poznate. Sicer pa je sploh bolje, da se za začetek lotite majhnih rib. Čeprav za Cadmusa ne bi mogel trditi, da je bil majhen — v višino je meril preko 6 čevljev.

Za začetek je Jupiter ukradel Evropo. Njen oče, feničanski kralj, pa je njenemu bratu Cadmusu ukazal, naj jo gre iskat. In naj se brez nje ne vrne domov. Povod za tako strog ukaz je bil Cadmusov slabi uspeh v šoli. Grki so šolo jemali resno. Z ozirom na tedaj zelo močno razvito dejavnost roparjev in pošasti je upal, da se sin nikoli več ne bo vrnil domov. Glede hčere pa je bil tako ali tako prepričan, da je v dobrih rokah. Takrat o mitih še niso vedeli resnice.

Cadmus je bil pametna glava — takoj je sprevidel, kam oče tako moli. Segel je vanjo, se poslovil in odšel. Do prve pivnice, kjer je običajno posedal s prijatelji. Tam je ob skledi pristnega grškega vina (v Grčiji je to navadno vino) razmislil, kaj mu je narediti. Končno se je odločil in odšel k državno priznani vedeževalki v Delfe. Naročila mu je, naj sežida mesto zase tam, kjer bo videl prvo kravo. Do danes se metoda ni spremenila — vsakdo zida na prvem pašniku. Tudi mesta.

Nastopile pa so težave s komunalno. Ne-ka lokalno priznana mitološka pošast, kača, verjetno celo strupena, ni hotela napeljati vode v novo mesto. Cadmus se je ni prestrašil. Osebnost se je sicer bal, nikakor pa ne kot problem in splošen družbeni pojav. Nadnjo je poslal prijatelje, oziroma nahrani jo je s prijatelji. Nato je zaklical: »O, zvesti prijatelji, maščeval vas bom, ali pa z vami deli smrti«.

Medtem je lokalna kača po kosilu zaspala. Z lahkoto je Cadmus izbral ono prvo varianto. Izza hrbta jo je zabodel in obložil s kamenjem. Še prej je pošasti izdri zobe in jih posejal. Kasneje so Cadmusu očitali, da se je neprijetno obnašal do mrtvih. Zagovarjal se je, da je prišlo tako navodilo od zgoraj, česar pa ni mogel nikdar dokazati.

Kakorkoli že, iz kačjih zob so zrastle ljudje, ki so se takoj pričeli klati med seboj. Priznati moramo, da nam je ta bojeviti duh ostal do danes, čeprav v bolj huma-

ni obliki. Namreč, koljemo se bolj humano. Nekaj strahopetnežev pa se je umaknilo boju in preživeli so. V svojo nesrečo. Kajti izkazalo se je, da lokalna mitološka kača ni bila mit, temveč nekaj posvečeno bogu Marsu. Bog je Cadmusu zameril, da ga pred tako odločilnim korakom, kakor je bilo odstranjenje kače, ni obvestil. Zagrožil je z rotacijo. Cadmus pa se je novih dolžnosti zbal. Prosil je bogove, naj mu namenijo pokoj. Njegovo prošnjo so ugodno rešili in ga spremenili v kačo — s pokojnino se že takrat ni dalo več živeti.

Cadmus pa običajev visokih političnih krogov tudi kot kača ni spremenil — še danes poznamo nestrupene kače.

Cadmusov primer zgovorno potrjuje v uvodu navedene teze. Predniki so mitu naselili in niso spoznali njegovega demagoštva, njegovih nezdavij, bistveno pokvarjenih težnj. Cadmusa so celo slavili kot junaka, polboga. Ker pa rezultati dokončne analize še niso poznani, ostanejo nekatera bistvena vprašanja odprta. Za vsak primer. Previdnost je mati... (izpolniti po željah in potrebah).

ROR

UTRINKI

STANDARD — JUS norme smo uvedli zato, da nam ne bi mogel nihče očitati, da nimamo standarda.

TABLETE ZA POMIRJANJE

Nekateri ljudje zgodaj ugotove, da je dva in tri pet. Šele mnogo kasneje, ko se zaposlijo v gostinstvu, razumejo, da je dva in tri — šest.

KAJ JE PRAV?

Ali je statistik človek, ki računa, ali človek, s katerim računajo?

KADROVSKA KOMISIJA DELAVSKEGA SVETA FABRIKE ZA ELEKTROMECHANIKU I ELEKTRONIKU »RUDI ČAJEVEC« BANJA LUKA

razpisuje
za podelitev:

III. N A T E Č A J
70 ŠTIPENDIJ

za študente III., IV. letnika in absolventov oddelka za elektroniko, strojništvo in jakega toka.
Natečaj velja do izpolnitve.

Kandidati morajo priložiti prošnji:

- potrdilo fakultete o vpisu v 5. oziroma 7. semester;
- lastnoročno napisan življenjepis;
- potrdilo o premoženjskem stanju;
- priporočilo, oziroma karakteristiko mladinske organizacije;
- izjavo, da ne prejema štipendije ali kredita od drugega podjetja ali ustanove, oziroma, da nima obveznosti do nobene druge delovne organizacije.

Prošnje pošljite na naslov tovarne — kadrovski oddelak. Sprejeti kandidati v letu 1964 bodo dobivali štipendije od 1. septembra 1964.

Višina štipendij:

III. letnik

18 000 din.

IV. letnik

20 000 din.

Cenjeni lastniki uredništva tribune

Ilepo prosim če bi tudi mene naredili za pesnika kot ste že nekatere se mi je pri 26. številki posvetilo da bi jaz tudi lahko bil genij moja mama je rekla da bi to zelo rada videla ker grejo cene gor in se plača pri vas od verza se vam že vnaprej lepo zahvaljujem in vas v modernem duhu pozdravljam

vaš novi sotrudnik
Hieronim Repa

KAJ MI PA PREOSTANE

»bratec nič ti ne bo
pomagalo če najdeš
vrata ključa nimaš«

Pesnik... da
tu tu ti ti
z novo mojstrovino
saj vendar ne morete mimo
naroči vsaj krsto zanj
čisto poceni
zanj in za tiste štiri
... se ti ne zdi da v naši se
poeziji nekaj smodi
tralala čemu neki
bodi
pesem bodi
moderna pesem bodi
ti ni-bilo dano
ti ni-dano
ti ne bo-dano
hvala kolega ker si
nam sirotam odkril dane-
pardon dadaizem
kaj ti pa preostane
edino kar moreš biti
je enako ničli
bilo je zelo dolgočasno
na poti
na poti
hočejo
ne pridejo
pes pesa pesem